

торитѣ. Неговото предназначение било да събира миди, отъ които се получаватъ перли (бисери). Осемъ месеца следъ неговото изчезване била известна сжлбата на парахода. Единъ отъ спасенитѣ описалъ така бурята:

— Вече шести день, ние бѣхме пристигнали на мѣстото, което ни бѣше опредѣлено. На 16 метра дълбочина се намираше единъ грамаденъ пласть отъ миди, които нашитѣ неуморни водолази вадѣха съ голѣми кошници и мрежи. Морето бѣше спокойно и гладко. Често дохождаха при насъ туземци, които ни донасяха плодове и месо. Голѣмината на парахода, нашето съоръжение и 50-тѣ отчаяни малайци, които бѣха на борда, като работници, бѣха смирили духа на много войнственитѣ и подли туземци, за които не напразно се носѣше слухъ, че сж людоеди. Всичко вървѣше добре, ако не бѣше ужасната миризма отъ разлагащитѣ се миди, съ които бѣхъ посипанъ борда. Каситѣ бѣха почнали да се пълнятъ съ перли, когато нашитѣ малайци почнаха да ставатъ неспокойни. На седмия день нѣкои отъ тѣхъ почнаха да роптаятъ. Тѣ не искаха да останатъ повече тука. Още повече това спокойно гладко и прозрачно море не предвещаваше нищо хубаво. Въздухътъ бѣше душенъ и напоенъ съ много вода. Тѣзи хора като че ли предчувствуваха халата, която настѣпва по тѣзи мѣста внезапно. Спокойниятъ барометъръ и богатството, което кимаше отъ дъното на морето, накараха капитана да остане още единъ день на това мѣсто, но това струва живота на 81 души. На осмия день вече задухата бѣше непоносима. Синкави пари се мѣркаха изъ хоризонта, който къмъ обѣдъ почна да пожълтѣва. Морето